

[Cat/Cast] L'autodeterminació no es negocia, s'exerceix

ENDAVANT :: 23/12/2018

Del 1-O al 21-D, la lección a aprendre es la extensió de la autodeterminación

Catala

Per una vida digna, construïm unitat popular!

El 21D de 2018 ha certificat la victòria del 155 al Principat. Ja no es tracta d'una imposició política de l'Estat, sinó de l'establiment de la normalitat autonòmica i autonomista per part del 'Govern efectiu' del Pdecat i ERC.

Després de la jornada de lluita del 21D, **la via institucional per a un hipotètic alliberament del Principat està morta i enterrada. I ho està, sobretot, per part dels propis portaveus d'aquesta fal·làcia 'de la llei a la llei'**: ni volen ni poden materialitzar la ruptura necessària. La brutalitat policíaca que els Mossos fan contra cada convocatòria que se surt del guió establert, des que es va restablir l'autonomia post-155, no és res descontrolat sinó una determinada voluntat política de frenar el descontentament popular.

Els pactes governamentals que porten a les renúncies de la voluntat popular necessiten d'una mà de ferro implacable. Amb tot, cada cop una part més substancial del poble comparteix **la inutilitat de l'acció institucional** i entén **la necessitat de mantenir viva la confrontació amb l'Estat, des dels carrers, com va ser l'1-O, el 3-O i el 8-N**. No és una opció majoritària, encara, però sí que suma sectors descontents amb una via morta i defraudadora, perquè hi tenim molt en joc.

Cal no oblidar que la normalitat autonòmica i autonomista comporta un empitjorament de les condicions de vida de la classe treballadora en general i de les dones en particular. Els topalls de dèficit o el FLA són mecanismes pels quals, arreu dels Països Catalans, les autonomies són gestions d'una misèria que comporta destrucció de drets socials i laborals, desnonaments, desmantellament de serveis públics que cobreixen les dones treballadores, i d'altres atacs directes a la classe treballadora, **atacs que configuren una violència estructural i sistèmica.**

Tot això es dona en un context, **als Països Catalans, en què la lluita per la millores socials, la lluita feminista i la lluita per l'autodeterminació nacional mai havien sumat tant.** Això de la independència ha d'anar de canviar-ho tot, de lluitar per totes les sobiranes. **L'independentisme popular ha de sumar majories al voltant d'aquest programa d'unitat popular, amb reivindicacions concretes.** La jornada de lluita del 21D era la primera data del calendari; una de les següents serà, sens dubte, la vaga general feminista del 8 de març vinent.

L'Esquerra Independentista tenim el repte d'articular un programa que uneixi les lluites contra la repressió amb la lluita pels drets socials i polítics i l'exercici de l'autodeterminació als Països Catalans. Perquè serà només així, amb l'organització

popular i la mobilització permanent, des dels carrers, que recuperarem drets robats per l'Estat, en tant que defensor legal del sistema capitalista patriarcal d'explotació, i podrem exercir sobirania per a una vida digna.

De l'1-O al 21-D, la lliçó a aprendre és l'extensió de l'autodeterminació. **Hem de treballar per relligar el despertar de la consciència social, manifestat en les vagues sectorials, la lluita per les pensions o contra la pobresa energètica, entre altres, amb la vaga general feminista i la indignació contra els judicis polítics del procés.** És aquest conglomerat social de lluites el que ens ha de servir com a embrió del programa d'unitat popular que esdevingui l'espai central als Països Catalans: **és de mínims garantir unes condicions de vida digna per emancipar-nos d'aquest Estat que li diuen democràcia i no ho és.**

Com dèiem ja abans del 21D, **l'articulació política del projecte d'uns Països Catalans independents, socialistes i feministes és la millor forma de combatre l'estat espanyol demofòbic, oligàrquic i explotador. Les batalles i les mínimes condicions per viure dignament es guanyen als carrers: per una vida digna, construïm unitat popular. Perquè l'autodeterminació no es negocia, s'exerceix!**

Castellano

Por una vida digna, construimos unidad popular!

El 21D de 2018 ha certificado la victoria del 155 al Principado. Ya no se trata de una imposición política del Estado, sino del establecimiento de la normalidad autonómica y autonomista por parte del 'Gobierno efectivo' del Pdecat y ERC.

Después de la jornada de lucha del 21D, la vía institucional para una hipotética liberación del Principado está muerta y enterrada. Y lo está, sobre todo, por parte de los propios portavoces de esta falacia 'de la ley a la ley': ni quieren ni pueden materializar la ruptura necesaria. La brutalidad policial que los Mossos hacen contra cada convocatoria que se sale del guión establecido, desde que se restableció la autonomía post-155, no es nada descontrolado sino una determinada voluntad política de frenar el descontento popular.

Los pactos gubernamentales que llevan a las renunciaciones de la voluntad popular necesitan de una mano de hierro implacable. Con todo, cada vez una parte más sustancial del pueblo comparte la inutilidad de la acción institucional y entiende la necesidad de mantener viva la confrontación con el Estado, desde las calles, como fue el 1-O, el 3-O y el 8-N. No es una opción mayoritaria, por ahora, pero sí suma sectores descontentos con una vía muerta y defraudadora, porque tenemos mucho en juego.

No hay que olvidar que la normalidad autonómica y autonomista conlleva un empeoramiento de las condiciones de vida de la clase trabajadora en general y de las mujeres en particular. Los topes de déficit o el FLA son mecanismos por los que, en los Países Catalanes, las autonomías son gestiones de una miseria que conlleva destrucción de derechos sociales y laborales, desahucios, desmantelamiento de servicios públicos que cubren las mujeres trabajadoras, y otros ataques directos a la clase trabajadora, ataques que configuran una violencia estructural y sistémica.

Todo esto se da en un contexto, en los Países Catalanes, en el que la lucha por la mejoras sociales, la lucha feminista y la lucha por la autodeterminación nacional nunca habían sumado tanto. Lo de la independencia debe ir de cambiarlo todo, de luchar por todas las soberanías. El independentismo popular ha de sumar mayorías alrededor de este programa de unidad popular, con reivindicaciones concretas. La jornada de lucha del 21D era la primera fecha del calendario; una de las siguientes será, sin duda, la huelga general feminista del 8 de marzo.

En la Izquierda Independentista tenemos el reto de articular un programa que una las luchas contra la represión con la lucha por los derechos sociales y políticos y el ejercicio de la autodeterminación en los Países Catalanes. Porque será sólo así, con la organización popular y la movilización permanente, desde las calles, que recuperaremos derechos robados por el Estado, en tanto que defensor legal del sistema capitalista patriarcal de explotación, y podremos ejercer soberanías para una vida digna .

Del 1-O al 21-D, la lección a aprender es la extensión de la autodeterminación. Debemos trabajar para religar el despertar de la conciencia social, manifestado en las huelgas sectoriales, la lucha por las pensiones o contra la pobreza energética, entre otros, con la huelga general feminista y la indignación contra los juicios políticos del proceso. Es este conglomerado social de luchas lo que nos debe servir como embrión del programa de unidad popular que se convierta en el espacio central en los Países Catalanes: es de mínimos garantizar unas condiciones de vida digna para emanciparnos de este Estado que le llaman democracia y no lo es.

Como decíamos ya antes del 21D, la articulación política del proyecto de unos Países Catalanes independientes, socialistas y feministas es la mejor forma de combatir la España demofóbica, oligárquica y explotadora. Las batallas y las mínimas condiciones para vivir dignamente se ganan en las calles: por una vida digna, construimos unidad popular. Porque la autodeterminación no se negocia, se ejerce!

<https://ppcc.lahaine.org/cat-cast-lrautodeterminacio-no-es>